„Er is geen gevaar meer, Mirjam .... Hoe kan ik het vat openmaken ?"

„Met den sleutel der vier hangsloten van het traliewerk, die in den hoek achter het vat ligt", was haar antwoord. Zonder verder te vragen sprong ik in den kuil, vond den sleutel en opende het vat.

Vlug als een kat klom zij eruit, ik nam haar in mijn armen en bracht haar in het voorste gedeelte der hut, waar zij zonder een woord te spreken mij met groote angst-oogen bleef aanstaren.

„Mirjam", zei ik, „Puntjabal en Nassam zijn dood. Beiden wilden mij door den python laten dooden, maar Nassam is door de slang en Puntjabal door mij gedood.... Waarom wilde Puntjabal mij vermoorden en hield hij jou in een vat gevangen ?"

„Hij wilde je het leven ontnemen om mij .... Ze dachten dat jij door mijn vader gestuurd was om hem gevangen te nemen. Mijn vader is de vorst van Hydrabadah. Puntjabal heeft mij twee jaar geleden, toen ik mij in den Indus baadde, geroofd om mij tegen een hoogen losprijs terug te geven.... Al tweemaal heeft mijn vader het geld betaald, maar den brenger hebben ze door den python laten dooden en het geld behouden zonder mij vrij te laten.... Maar ik zal je later alles vertellen, laten we vluchten ... De geheele bevolking leeft van den roof van Puntjabal. Als ze het ontdekken dan is alles verloren.... Ik weet de boot te liggen waarmede Puntjabal naar Hydrabadah ging...."

Eensklaps klonk buiten een geschreeuw, gevolgd door geweerschoten.... Er naderden woest-tierende ruiters....

„Men heeft ons ontdekt," riep Mirjam, terwijl ze van angst ineenkromp.

Ik trok mijn revolver en ging naar buiten, doch voor ik er op bedacht was werd ik ontwapend en door een aantal Hindoes aan handen en voeten gebonden en meegesleurd. Een paar rijk getooide inlanders te paard reden ons tegemoet, een van hen gaf mij met zijn karwats een paar striemen over mijn gelaat. Er scheen een ernstige opstand uitgebroken te zijn, want al de hutten in den omtrek stonden in brand en langs den weg lagen doode en gewonde inlanders.

Met veel gejoel, en onder stompen en slagen werd ik naar een olifant met een rieten huisje op zijn rug gebracht. Ik werd in dat huisje getrokken. Een kerel met een dunne ijzeren staaf hurkte bij mij neer en beduidde mij door de staaf tegen mijn mond te slaan, dat ik dezen moest openen. Eerst bleef ik weigeren, maar het slaan was zoo pijnlijk, dat ik mijn mond opende; hij wierp er een poeder in dat wrang en bitter smaakte en waardoor ik mijn bewustzijn verloor.

***

Hoe lang mijn bewusteloosheid geduurd had, wist ik niet, doch toen ik bijkwam lag ik in een kleinen kelder. Door een tralievenster, dat bij de zoldering en gelijk met den weg was, en waarvoor een menigte inlanders zich verdrongen om mij te bespotten, viel een zwak licht naar binnen. Enkelen zaten gehurkt voor de tralies en lieten zich door anderen allerlei straatvuil geven om mij er mede te gooien. Ik was niet meer geboeid en mijn wapens waren mij ontnomen.

Tegen den avond werd in den kelder een luik geopend. Een hand schoof mij een kruik vuil water en een bak gekookte rijst toe.

's Nachts werd het tralievenster bewaakt. Door wien kon ik niet zien, want ik zag niets meer dan twee donkere beenen, die voortdurend heen en weer gingen. Den geheelen nacht had ik op den steenen vloer gelegen en gedacht aan mijn leven, dat nu wel voorbij zou zijn, want dat mij niets anders wachtte dan een marteldood was voor mij buiten allen twijfel. Ik berustte in mijn lot, mijn tijd was nu gekomen, het noodlot had met mij gespeeld als een kat met een muis... Hoe zou men mij dooden en waarom ?

Den morgen, die volgde, dacht ik dat ik gek zou worden. Dat iemand van smart waanzinnig wordt, geloof ik niet meer, maar wel, van een onbegrijpelijk gebeuren. Al vroeg hoorde ik gejoel voor het tralievenster en

DE NEDERLANDSCHE AMBULANCE IN DUITSCHLAND

Het personeel van de Nederlandsche ambulançe onder leiding van prof. Lanz, gefotografeerd in het lazareth te Gleiwitz in Silezië.

DE TOESTAND TE ZAANDAM.

Te Zaandam is de toestand nog steeds uiterst critiek; op verschillende plaatsen staat het water in de huizen. De Zuiderzee heeft op verschheidene plaatsen danig huisgehouden en het gevaar dreigt nog steeds, dat als de wind zijn wild-woeste triomfen vieren gaat, ook de Westelijke dam zal worden vernield en dan zal het water met noodlottige kracht een nieuw brok van Noord-Holland veroveren. Foto links: een der straten, die in een formeele rivier herschapen is. Foto rechts: de groote kerk, waarin de dakloozen tijdelijk zijn ondergebracht. *(foto's V.F.B.)*

VERHOOGDE WERKING VAN DEN BROMO IN NED.-INDIË.

Omstreeks 20 November 1915 werd op Tosari, het wonderschoone herstellingsoord op Oost-Java, een aardbeving waargenomen, welke gepaard ging met een verhoogde werking van den Bromo. Onafgebroken werden dikke steenen honderden meters hoog in de lucht geslingerd terwijl een enorme aschwolk elke paar minuten werd uitgestooten, wat tot heden nog steeds voortduurt. De aschregen, die hiermede gepaard gaat en die alles met een laag zeer fijn poeder bedekt, doet aan de kruinen der boomen geen schade. Een nadeel voor de gewassen is het echter, wanneer het zonlicht aanzienlijk door de aschwolk wordt getemperd. De opname van den Bromo, die wij hierboven in beeld brengen, werd gemaakt in December 1915.